

Arrest

nr. 117 383 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2014 in plaats van 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. OGER loco advocaat M. KIWAKANA en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger van Soussou origine te zijn. U werd geboren op 14 mei 1985 in Kindia en bleef er uw hele leven wonen. U liep school tot de zesde klas, maar u stopte met uw opleiding omdat uw familie geen geld had om verdere studies te financieren. Nadien ging u voetballen voor de kost en u organiseerde eveneens voetbaltornooien in Kindia. Op 25 december 2007 opende u

uw eigen bar, Club des Jeunes. Iedereen die van voetbal hield kwam er naar matches kijken en u verkocht er tevens koffie en andere dranken.

In 2008 werd u een eerste keer gearresteerd naar aanleiding van rellen tijdens een voetbalwedstrijd tussen Ivoorkust en Guinee. U herinnerde zich niet meer exact van wanneer tot wanneer u werd vastgehouden, maar u wist wel nog dat niemand werd geslagen noch vermoord. Na veertig dagen hechtenis werd u zonder meer terug vrijgelaten.

Op 1 februari 2012 moest de Guineese nationale ploeg spelen voor de kwalificatie van halve finales in de Coupe d'Afrique des Nations en aangezien uw bar de enige was in de wijk waar voetbal werd vertoond, waren er 150 tot 200 klanten om de match te volgen. De regering had op voorhand gegarandeerd dat er geen stroompannes zouden zijn, maar na vijftien minuten viel desalniettemin de elektriciteit uit. Mensen moesten noodgedwongen naar een kleine radio luisteren als ze alsnog de match wilden volgen. Na de eerste helft was er nog steeds geen elektriciteit. Iedereen in Kindia trok de straat op en u was diegene die de menigte voorliep. Er werd geschreeuwd, er werden auto's in brand gestoken en de zetel van de elektriciteitscentrale (Electricité de Guinée - EDG) werd in brand gestoken en vernietigd. De menigte ging ook naar het gemeentehuis, dat ze met stenen bekogelden. Militairen reageerden door mensen te slaan en door met scherp te schieten, waardoor tal van gewonden vielen. Iedereen rende door elkaar en probeerde naar huis te komen. Op dat moment werden reeds tal van mensen gearresteerd, maar u kon ontkomen doordat u tijdig wegrende.

De daaropvolgende dag, op 2 februari 2012, dienden zich evenwel acht politieagenten bij u thuis aan met een convocatie. U kreeg te horen dat u werd beschouwd als diegene die de menigte manipuleerde om te manifesteren en dat de regering een klacht tegen u had ingediend. De agenten maanden u aan om met hen mee te gaan. Wanneer u om meer uitleg vroeg werd u de mond gesnoerd en de agenten dreigden ermee u te vermoorden als u tegensputterde. Ze wilden u de convocatie niet overhandigen en wanneer u daarop weigerde op te staan, kreeg u rake klappen. U werd geboeid en meegenomen naar het commissariaat van Kindia, waar u omstreeks 16u00 arriveerde.

Samen met vijf anderen die eveneens waren gearresteerd naar aanleiding van de manifestatie werd u in een uitermate benauwde cel met één klein raampje gegooid. Gedurende één maand en twee weken werd u vastgehouden. Tot de dag van uw ontsnapping werden u noch uw celgenoten voor de rechter gebracht. Wel werd u voortdurend ondervraagd en onder druk gezet om te verklaren dat de oppositieleiders Cellou Dalein en Lansana Koyaté de aanstokers van de manifestatie waren. Mits u verklaarde dat u op hun initiatief betoogde, zou u worden vrijgelaten. U bleef evenwel volhouden dat u uit eigen beweging de straat op trok. Daarenboven werd u overgebracht van het commissariaat naar de gendarmerie, waar u en uw medegevangenen persoonlijk werden ondervraagd door de Minister van Defensie, Abdoulaye Kabélé Camara, en de Minister van Veiligheid, Mamadou Toto Bah. Ook zij vroegen wie u had aangespoord om te manifesteren en schoven de naam van Cellou Dalein en Konyaté naar voren. Eveneens ten aanzien van hen hield u evenwel vol dat u op eigen initiatief handelde, maar ook zij bleven u dwingen hun namen te noemen.

Na drie weken gevangenschap overleed één van uw medegevangenen doordat hij was beginnen opzwellen nadat men bij zijn arrestatie een citroen tussen zijn billen had gestoken. U herinnerde zich zijn naam niet meer en evenmin wist u precies wanneer hij kwam te overlijden. Drie dagen na zijn overlijden werd een andere celgenoot van u, (M.M.S.), in de ochtend naar een voor u onbekende plaats meegenomen door de chef de poste, de heer Mansare. U tast volledig in het duister over wat er met hem gebeurde, maar u zag hem nooit nog terug.

Hierdoor gealarmeerd vroeg u drie weken na uw arrestatie aan uw vrouw die u eten kwam brengen, (H.D.), al het mogelijke te doen om met uw halfzus, (N.S.), uw situatie te bespreken en u te helpen ontsnappen. Uw zus kwam u bezoeken en u besprak met haar wat te doen. U stelde haar voor dat ze contact zou opnemen met de chef de poste. Wanneer ze u op een dag eten kwam brengen, vertelde ze u dat ze de chef de poste 5 miljoen Guinese frank betaalde en dat hij u zou helpen uw ontsnapping te regelen. Zo geschiedde. Op 26 maart 2012, tussen 15u00 en 18u00, was u diegene die de pot moest ledigen waarin u en uw celgenoten uw behoefte deden. Geboeid met een ketting ging u vergezeld door de chef de poste naar buiten om u van uw taak te kwijten. De chef de poste vertelde u op dat moment dat één week later uw overplaatsing was voorzien en dat u dan zou vermoord kunnen worden. Vervolgens maakte hij uw ketting los en gebod u de pot naar hem te gooien en weg te rennen.

U slaagde er zodoende in weg te vluchten en nam een motortaxi naar het dorp van uw moeder, Mambia. Aangezien u zus u evenwel op het hart had gedrukt daar niet te overnachten, vertrok u met een vrachtauto direct terug vanuit Mambia naar Conakry waar u op 27 maart 2012 aankwam. In het autostation van Conakry ontmoette u uw zus en samen met haar ging u naar de smokkelaar (C.). Op 28 maart 2012 verliet u Guinee en de daaropvolgende dag landde u in België. Op 30 maart 2012 vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: Twee persoonlijke foto's, die naar uw zeggen werden gemaakt door de heer (C.) op 27 maart 2012 nadat u uit de gevangenis ontsnapte; een *cérificat de residence* waaruit blijkt dat u gedurende u gehele leven in de wijk Condetta 3 te Kindia hebt gewoond; een exemplaar van de krant 'Le Guide' van 23 mei 2012 met op pagina 5 een artikel dat over u handelt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde bij uw terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen te worden vermoord door de regering, omdat u reeds eerder werd gearresteerd en ervan wordt beschuldigd manifestanten te hebben opgehitst om de elektriciteitscentrale in Kindia te vernietigen op 1 februari 2012 (CGVS p.20). Daarenboven kaartte u aan dat er zich in uw land van herkomst een etnisch probleem stelt, waarvan u slachtoffer werd (CGVS p.9; 17-18).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de uiterst vage en incoherente verklaringen met betrekking tot uw arrestatie en detentie.

Naar uw zeggen kwamen militairen u bij u thuis een convocatie brengen en verplichtten ze u mee te gaan (CGVS p.8). Er moet evenwel worden vastgesteld dat u het naliet deze convocatie voor te leggen ter staving van uw aanhouding, terwijl u expliciet verklaarde dat u weldegelijk een zulk document werd overhandigd (CGVS p.13). Wanneer het Commissariaat-generaal later tijdens het gehoor peilde waarom u de convocatie niet voorlegde, herhaalde u nogmaals dat men u de convocatie gaf en voerde u aan: 'Ik kon die convocatie niet meenemen, omdat ik tegen mijn wil van mij thuis naar het commissariaat ben gegaan' (CGVS p.13; 14). Dit is evenwel allerm minst een afdoende argument om te rechtvaardigen waarom u een dermate cruciaal bewijsstuk voor uw asielrelaas niet meenam. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zeker tot eind 2012 contact had met uw echtgenote (CGVS p.5). Terwijl u haar naar uw zeggen wel vroeg een krant op te sturen waarin u vermeld stond, mag het ten zeerste verbazen dat u via haar klaarblijkelijk geen enkele poging deed om deze convocatie te bemachtigen (CGVS p.6). Daarenboven doet het eveneens wenkbrauwen fronsen dat u enerzijds tot tweemaal toe bevestigde de convocatie in handen te hebben gehad, maar dat u anderzijds stelde dat u zou hebben gevraagd de convocatie aan u te geven, maar dat ze dit eenvoudigweg zouden hebben geweigerd (CGVS p.9). Gevraagd wie u precies de convocatie bracht, antwoordde u in eerste instantie dat het om militairen ging (CGVS p.12). Wanneer het Commissariaat-generaal vervolgens de vraag opwierp hoe deze militairen er precies uitzagen, praatte u verbazingwekkend genoeg plotsklaps over politieagenten in zwart uniform. In een poging hieromtrent enige klaarheid te scheppen, rechtvaardigde u deze onduidelijkheid door te opperen dat 'bij ons in Guinee, gendarme of politie, iedereen wordt militair genoemd' (CGVS p.12). Dat u evenmin eensluidende verklaring kan verschaffen over wie u precies zou hebben opgepakt, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw door u voorgewende arrestatie. Temeer omdat u er desgevraagd wel in slaagde de van elkaar verschillende uniformen van politieagenten, gendarmes en militairen te beschrijven (CGVS p.12).

Bovendien verklaarde u één maand en twee weken te zijn vastgehouden samen met vijf medegevangenen, maar verrassend genoeg bleek u aanvankelijk slechts van één van uw celgenoten de volledige naam te weten (CGVS p.9; 12). Verder noemde u ook nog een zekere Fiston en Bako (CGVS p.12; 13). Nadat u de vraag of u dan slechts met vier in de cel zat tot tweemaal had ontweken, verklaarde u desgevraagd dat u van de twee anderen de naam vergat (CGVS p.13; 16). Nog frappanter is het dat u preciseerde dat u de naam vergat van diegene die na drie weken gevangenschap kwam te overlijden en van diegene die drie dagen later werd meegenomen naar een voor u onbekende plaats (CGVS p.16). Even later beweerde u dan weer dat (M.M.S.) de naam was van uw celgenoot die werd meegenomen, maar de naam van diegene die overleed bleef u het gehele gehoor schuldig (CGVS p.16). Met betrekking tot de dood van uw celgenoot verklaarde u nochtans dat u hem voor uw ogen zag sterven en dat u zijn lichaam moest wegbrengen om het te begraven (CGVS p.16). Indien u werkelijk gedurende drie weken met hem een cel deelde, is het gezien de ernst van deze feiten volstrekt ongeloofwaardig dat u zo licht zijn naam zou vergeten en dat u zich evenmin zou herinneren wanneer hij juist gestorven is (CGVS p.16). Temeer omdat het niet denkbeeldig is dat u en uw andere celgenoten na deze ingrijpende gebeurtenis over hem en wat hem was overkomen zouden hebben gepraat.

Ook legde u uiterst incoherente verklaringen af over de door u voorgewende verhoren door de minister van defensie en de minister van veiligheid. Wanneer u door deze beide ministers werd ondervraagd, bleef u naar eigen zeggen niet in het commissariaat, maar werd u overgebracht naar de gendarmerie (CGVS p.14). U vertelde spontaan dat deze verhoren drie keer plaatsgrepen en u

vervolgde: 'We bleven niet daar, op dezelfde dag werden we teruggebracht naar het commissariaat' (CGVS p.14). Deze verklaring valt evenwel op geen enkele manier te rijmen met de eerder door u geschetste gang van zaken. Even tevoren had u immers beweerd: Op een dag werden we naar de gendarmerie gebracht, meer dan drie keer, toen is de minister van defensie gekomen (...) en de minister van veiligheid (...) we zijn in de gendarmerie één week gebleven, daarna zijn we weer naar het commissariaat teruggebracht' (CGVS p.13). Wanneer het Commissariaat-generaal later nogmaals peilde door wie u ondervraagd werd, noemde u verrassend genoeg enkel de minister van veiligheid en verklaarde u dat hij elke week naar Kindia kwam samen met de burgemeester van Kindia (CGVS p.19). Expliciet gevraagd of u elke week door hem werd verhoord, antwoordde u instemmend (CGVS p.19). Deze incoherenties vormen eens te meer een sterke indicatie dat u de door u voorgewende arrestatie allerm minst werkelijk beleefde. Wanneer u expliciet werd gevraagd naar de reden waarom deze ministers u persoonlijk kwamen ondervragen, slaagde u er niet in een overtuigende verklaring te verschaffen. U schetste uzelf als een spilfiguur in het verenigingsleven in Kindia en u besloot 'daarom werd ik beschouwd als diegene die de menigte manipuleerde om te manifesteren' (CGVS p.15). Dit verklaart evenwel niet waarom twee ministers zich zouden inlaten met het verhoor van beschuldigten. Te meer aangezien het niet om een zwaarwichtig geïsoleerd politieke kwestie ging, maar uit diverse bronnen blijkt dat er zich gelijkaardige incidenten voordeden in bijvoorbeeld Conakry en Kamsar naar aanleiding van stroompannes.

Aangezien uit bovenstaande argumentatie kan worden geconcludeerd dat het in het geheel niet geloofwaardig is dat u effectief werd gearresteerd en gedurende een maand en twee weken werd gevangen genomen, mist de directe aanleiding voor uw vlucht uit Guinee elke geloofwaardigheid. Zodoende kan ook aan uw bewering dat u na uw ontsnapping uit de gevangenis door de autoriteiten vogelvrij werd verklaard en het risico loopt vermoord te worden evenmin geloof worden gehecht (CGVS p.5; 10).

Evenmin behoeft u internationale bescherming omwille van uw vermeende betrokkenheid bij de manifestatie op 1 februari 2012 in Kindia.

U beweerde tijdens de betoging op 1 februari 2012 te hebben deelgenomen aan het in brand steken van auto's evenals de zetel van de elektriciteitscentrale (CGVS p.8). De regering zou naar aanleiding hiervan tegen u een klacht hebben ingediend, waarin ze u ten laste legt dat u 'mensen naar buiten heb[t] gebracht om de elektriciteitscentrale kapot te maken' (CGVS p.14). Op het einde van het gehoor stelde u dat 'de president heeft gezegd dat mensen die dat hebben gedaan [de elektriciteitscentrale kapotmaken], dat ze heel duidelijk moeten uitleggen waarom ze dat gedaan hebben, anders gaan ze in de gevangenis, dus het is toch een groot probleem in mijn hoofd' (CGVS p.20). Zelfs indien wordt aangenomen dat u dreigt te worden gearresteerd omwille van het door u gepleegde vandalisme tijdens de betoging op 1 februari 2012 in Kindia is het geenszins zo dat u omwille hiervan internationale bescherming behoeft. De door u aangehaalde elementen zijn immers gemeenrechtelijk van aard en kunnen niet worden beschouwd als een onrechtvaardige behandeling en/of als een uiting van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en/of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u aangekaarte etnische problematiek dienen tenslotte volgende opmerkingen te worden geformuleerd.

In de loop van het gehoor kaartte u aan dat 'in deze situatie er ook een racistisch probleem [is]' (CGVS p.9). U vervolgde: 'Omdat ik tot Soussou behoor en omdat mijn vrouw tot Peul behoort, vinden ze dat we bezig zijn om de regering te saboteren' (CGVS p.9). Wanneer het Commissariaat-generaal vroeg deze door u voorgewende etnische vijandigheid verder toe te lichten, verwees u in uiterst algemene bewoordingen naar de politieke situatie in Guinee. U meende: 'Voor de huidige regering zijn wij tegen het bewind, omdat we niet van dezelfde etnische groep zijn' (CGVS p.17). In dit verband poneerde u eveneens dat de huidige president 'gewoon aan de macht wil blijven, daarom heeft hij prioriteiten gegeven aan zijn etnische groep om hem te helpen' (CGVS p.18). Gevraagd naar een concreet voorbeeld dat illustreert hoe deze door u geopperde etnische problematiek u persoonlijk raakte, beweerde u dat 'iedereen in de wereld weet dat er een racistisch probleem is in Guinee' (CGVS p.18). Ook stelde u dat het feit dat de huidige machthebbers alleen de mensen van hun etnische groep respecteren, u danig tegen de borst stoot (CGVS p.18). Verder dan deze algemeenheden en boude beweringen komt u evenwel niet. Zodoende haalt u onvoldoende gegevens of elementen aan waaruit blijkt dat u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen louter omwille van uw etnische afkomst. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat het etnische gemengde karakter in Guinee een realiteit is en blijft. Tijdens de presidentsverkiezingen van 2010 hebben de twee belangrijkste kandidaten, Cellou Dalein Diallo van de UFDG (Union des Forces Démocratiques), een partij die hoofdzakelijk uit Peul bestaat, en Alpha Condé van de RPG (Rassemblement du Peuple de Guinée), een partij die hoofdzakelijk uit Malinké bestaat, het etnische aspect echter als

instrument gebruikt voor politieke doeleinden. Momenteel kunnen we niet meer spreken over een etnische krachtsverhouding. De oppositie die eerder hoofdzakelijk vertegenwoordigd werd door de UFDG heeft zich immers verenigd in een alliantie en verzamelt alle etnieën. De gewelddadige betogingen die Guinee kent, hebben uitsluitend een politiek karakter en geenszins een etnisch karakter, aangezien zij hoofdzakelijk plaatsvinden in het kader van de parlementsverkiezingen. Uit tal van geraadpleegde bronnen blijkt dat er geen vervolging is enkel en alleen op basis van het feit dat men in Guinee niet van Malinké origine zou zijn zoals het merendeel van het huidige regime. Tot welke etnie men ook behoort, het feit dat men zich politiek verzet of dat men deelneemt aan een betoging, moet eerst in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de aangehaalde vrees voor vervolging (COI Focus, 'Guinee – De etnische situatie', Cedoca, 14 mei 2013).

Uit alle geraadpleegde bronnen aangaande de manifestatie op 1 februari 2012 in Kindia blijkt dat de directe aanleiding voor de protesten allerm minst politiek was geïnspireerd. Alle bronnen wijzen er onveranderlijk op dat het ging om jongeren die de straat op trokken ten gevolge van de elektriciteitspanne tijdens de match Ghana – Guinee en hun woede koelden door vandalisme te plegen. Wel blijkt uit twee van de tien geraadpleegde bronnen dat manifestanten tijdens de betoging leuzen riepen tegen de regering die ervan werd beschuldigd niet in staat te zijn in elektriciteit te voorzien en door één van deze twee bronnen werd zelfs gesteld dat 'durant plusieurs jours, l'armée a organisé une sorte de ratissage dans les quartiers, considérés comme fiefs d'opposition' (A. Soumah, 'Exclusivité : Kindia, Des centaines des jeunes arrêtés, torturés et menacés d'être déferés à Kassa', www.guinee58.com; Boua Kouyaté, 'Kindia : Des émeutes éclatent contre les déstelages de courant électrique', www.conakryinfos.com). Echter, op de vragen of u politiek actief was of dat u iets te maken had met de oppositie, verklaarde u dat u niet van politiek hield (CGVS p.8; 15). Uw algeheel gebrek aan politiek engagement maakt dat het niet aannemelijk is dat u door het regime zou worden geviséerd omwille van uw etnische afkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Het *cérificat de residence* dat u voorlegde en waaruit blijkt dat u gedurende u gehele leven in de wijk Condetta 3 te Kindia hebt gewoond, behelst enkel informatie die hierboven niet onmiddellijk in twijfel werd getrokken.

De door u voorgelegde persoonlijke foto's doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, omdat aan de hand van de op de foto prijkende letsels niet kan worden vastgesteld wie de daders zijn van de door u beweerde opgelopen verwondingen, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuren zouden zijn toegebracht.

Het artikel in de krant 'Le Guide' van 23 mei 2012 werd naar uw zeggen geschreven dat u diegene was die de menigte stimuleerde. U stelde eveneens : 'Ze hebben ook wel geschreven dat ik door justitie wordt gezocht en ook door de regering. Als ik gezien wordt, hebben ze toestemming gegeven om mij neer te schieten' (CGVS p.10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat het in Guinee mogelijk is om artikels te publiceren tegen betaling, los van de waarachtigheid en inhoud ervan (Document de Reponse, 'Faibilité de la presse', Cedoca, 23 januari 2012). Hierdoor bestaat er geen enkele garantie dat het bewuste artikel waarheidsgetrouw zou zijn.

Uw identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van de parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of

binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Hij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, geeft een algemene uiteenzetting inzake de beoordeling van asielaanvragen en stelt dat de argumentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen (CGVS) niet kan worden gevolgd.

Verzoeker stelt duidelijk uitleg te hebben gegeven over de problemen die hij ondervond naar aanleiding van de manifestatie van 1 februari 2012, benadrukt dat hij een maand en twee weken werd gedetineerd en legt stukken neer die zijn vrees staven. Hij stelt dat het niet correct is dat vage verklaringen en onwetendheden zijn detentie en ontsnapping ongeloofwaardig maken, stelt dat zijn vrees duidelijk uit zijn verklaringen blijkt, geeft aan zijn situatie zo goed mogelijk te hebben uitgelegd en benadrukt dat hij in bijlage bij het verzoekschrift stukken neerlegt waaruit blijkt dat hij werd opgeroepen en gedetineerd. Volgens verzoeker houden deze problemen verband met de criteria zoals vermeld in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.1.2. Verzoeker voert in ondergeschikte orde de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij beroep zal kunnen doen op subsidiaire bescherming indien hij een risico op schending van artikel 3 EVRM kan aantonen. *"Degelijke feitengesteldheid behelst meest manifest"* een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd.

2.1.3. Verzoeker stelt dat de feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt zorgvuldig moeten worden gewaardeerd en vervolgt: *"De waardering in casu is minstens onzorgvuldig gebeurd"*.

2.1.4. Verzoeker voegt, ter staving van voorgaand betoog, de volgende stukken bij het verzoekschrift: een convocatie (bijlage 2) en een foto waarop hij wordt afgebeeld in detentie (bijlage 3).

2.1.5. Ter terechtzitting legt verzoeker de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10): de originelen van de reeds bij het verzoekschrift gevoegde foto en convocatie en een origineel exemplaar van de krant die hij blijkens het niet-betwiste feitenrelaas en de stukken van het dossier reeds voorlegde aan het CGVS (administratief dossier, stuk 4, p.10-11; stuk 15: documenten).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker voegt ter staving van het aangevoerde feitenrelaas een convocatie bij het verzoekschrift (bijlage 2). Ter terechtzitting legt hij het origineel neer van deze convocatie (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Ten aanzien van dit stuk kan vooreerst worden opgemerkt dat de neerlegging hiervan in het kader van onderhavig beroep geenszins afbreuk vermag te doen aan verzoekers eerdere nalatigheid dit stuk neer te leggen. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS geen afdoende argumenten aanreikte om te rechtvaardigen waarom hij een dermate cruciaal bewijsstuk voor zijn asielrelaas niet meenam. Tevens blijkt hieruit dat hij aangaf vanuit België nog contact te hebben gehad met zijn vrouw en mag het ten zeerste verbazen dat hij, hoewel hij haar wel vroeg een krant op te sturen waarin hij vermeld stond, voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS klaarblijkelijk geen poging ondernam om de convocatie te bemachtigen. Voorts blijkt uit de met recht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat verzoeker bevreemdende verklaringen aflegde, daar waar hij enerzijds aangaf dat hij de convocatie in handen heeft gehad doch anderzijds stelde dat ze weigerden deze te geven wanneer hij hierom verzocht. Tevens blijkt hieruit dat hij niet bij machte bleek om op een eensluidende wijze aan te geven wie de convocatie bracht en hem oppakte.

Daarenboven dringen zich ten aanzien van de neergelegde convocatie een aantal vaststellingen op. Daar waar uit het niet-betwiste feitenrelaas blijkt dat verzoeker reeds op 2 februari 2012 zou zijn gearresteerd door personen die een convocatie bijhadden, blijkt uit de inhoud van de convocatie namelijk dat deze op 3 februari 2012 werd opgesteld en dat verzoeker hierin verzocht wordt zich nog diezelfde dag aan te bieden. Gezien verzoeker op basis van een convocatie reeds een dag eerder zou zijn gearresteerd, is het niet plausibel dat en kan niet worden ingezien waarom een dag later, op 3 februari 2012 een convocatie zou worden uitgevaardigd op zijn naam. Dit klemt des te meer daar dit stuk een frappante fout vertoont in de hoofding. Hierin staat namelijk verkeerdelijk de vermelding "**DIRECTION GENERALE DE LA POLICE NATIONALE**" in plaats van "**DIRECTION GENERALE DE LA POLICE NATIONALE**". Gelet op het voorgaande, kan aan de neergelegde convocatie geen authenticiteitswaarde worden gehecht.

Wat betreft de foto die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (bijlage 3) en die hij in origineel bijbrengt op de terechtzitting (rechtsplegingsdossier, stuk 10), dient te worden opgemerkt dat hieraan, nog daargelaten dat verzoeker niet de minste uitleg verschaft over het feit dat hij deze op heden pas bijbrengt, gelet op de manipuleerbaarheid van foto's, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dit klemt des te meer daar deze foto *prima facie* ook daadwerkelijk gemanipuleerd is, hetgeen blijkt uit de bijzonder onnatuurlijke schaduwvorming van de (ontrek van de) personen die afgebeeld zijn. Daarenboven is het totaal niet aannemelijk dat de bewakers van verzoeker gewillig samen met hem zouden poseren. Derhalve vormt deze foto geenszins een bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker beweert dat deze is genomen.

Inzake de ter terechtzitting neergelegde en reeds eerder aan het CGVS voorgelegde krant (rechtsplegingsdossier, stuk 10; administratief dossier, stuk 4, p.10-11; stuk 15: documenten), waarin over hem een artikel werd gepubliceerd, weerlegt verzoeker, nog daargelaten dat het bevreemdend is dat de kwaliteit van het drukwerk op de dubbele pagina waarop zijn artikel zou zijn gepubliceerd (bladzijden 4 en 5) kennelijk afwijkt van de kwaliteit van het drukwerk op de overige pagina's van de krant, de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier niet waaruit blijkt dat het in Guinee mogelijk is om artikels te laten publiceren tegen betaling, los van de waarachtigheid en inhoud ervan (stuk 16: landeninformatie). Aldus bestaat er, te meer daar verzoeker niet kon aangeven wanneer zijn vrouw deze krant zou hebben bekomen (administratief dossier, stuk 4, p.10), geen enkele garantie dat (de inhoud van) het bewuste artikel waarheidsgetrouw zou zijn. Tevens kan worden aangestipt dat de inhoud van het artikel afwijkt van verzoekers verklaringen. Blijkens het krantenartikel zou verzoeker

immers zijn ontsnapt in het gezelschap van verscheidene medegevangenen, hetgeen geen steun vindt in zijn eerdere verklaringen waarin hij nergens aanhaalde dat hij samen met een aantal medegevangenen zou zijn ontsnapt doch integendeel aangaf dat de 'chef de poste' hem, na een tussenkomst door zijn vrouw en zijn zus, hielp ontsnappen wanneer hij de emmer, die steeds door één van hen moest worden geledigd, diende te ledigen (*ibid.*, p.9).

Verzoeker laat de bestreden beslissing in het verzoekschrift voor het overige volledig ongemoeid en onderneemt niet de minste poging om deze inhoudelijk en *in concreto* te weerleggen, daar waar wordt gemotiveerd dat hij (i) uiterst vage en incoherente verklaringen aflegde omtrent zijn medegedetineerden en, vooral, inzake de medegevangene die zou zijn overleden; (ii) incoherente verklaringen aflegde omtrent de beweerde ondervragingen door één of meerdere ministers die hij zou hebben ondergaan en er niet in slaagde om een overtuigende verklaring te verschaffen over de vraag waarom zij hem zouden willen ondervragen; (iii) de door hem aangehaalde elementen, namelijk het deelnemen aan het in brand steken van wagens en de zetel van de elektriciteitscentrale, gemeenrechtelijk van aard zijn, zodat de gevolgen hiervan op zich hoe dan ook niet kunnen worden beschouwd als onrechtvaardige behandeling, daad van vervolging of ernstige schade; (iv) wat betreft de door hem aangehaalde etnische component, bleef steken in algemeenheden en bonte beweringen, onvoldoende gegevens of elementen aanhaalde waaruit blijkt dat hij omwille van zijn etnie een vrees zou dienen te koesteren of een risico zou lopen en dit, gelet op de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier, geenszins aantoonde. Dit geldt des te meer daar de manifestatie van 1 februari 2012 niet politiek geïnspireerd was en verzoeker geen politiek profiel vertoonde. De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoeker een kennelijk gebrek aan interesse vertoonde inzake de evolutie van zijn voorgehouden problemen en de situatie in zijn land van herkomst, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder ondermijnt. Hij bleek zelfs niet te hebben gepoogd om zich te informeren over mensen die in een gelijkaardige situatie zaten, die mee manifesteerden of die samen met hem werden opgesloten, hetgeen nochtans van belang kan zijn voor zijn eigen situatie en essentieel is om de risico's waarmee een eventuele terugkeer gepaard zou gaan te kunnen inschatten (*ibid.*, p.20).

De in het administratief dossier opgenomen documenten, meer bepaald een woonstcertificaat en twee foto's (stuk 15: documenten), vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, dewelke door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt voor het overige niet het minste begin van informatie bij en voert geen concrete argumenten of elementen aan ter weerlegging van de bestreden motivering inzake de algemene veiligheidssituatie in Guinee, die luidt als volgt:

"Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van de parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens

op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013)."

De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Aldus toont verzoeker evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker nog op algemene wijze stelt dat de feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt zorgvuldig moeten worden gewaardeerd en vervolgt: *"De waardering in casu is minstens onzorgvuldig gebeurd"*, dient te worden opgemerkt dat het uiten van zulke algemene bewering, zonder deze ook maar enigszins *in concreto* uit te werken of te betrekken op de bestreden beslissing, niet kan worden aanzien als middel in voormelde zin. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS